

сърдцето му, когато стигнаха предъ високо триетажно здание. Какво голѣмо училище! Ходникътъ дълъгъ, широкъ, сѣщинска улица. А прозорци, прозорци! И колко картини по стенитѣ!

— Видишъ ли, Лазаре, какво хубаво училище! Нашето въ село цѣлото може да се побере ей въ оня жгълъ!

Влѣзоха при директора. Високъ, слабъ човѣкъ съ побѣлѣла коса.

— Новъ ученикъ! Вижда се, че идва отъ село: едро, здраво момче.

— Моля ви да го запишете въ трети класъ. Ето книжката му.

— Отличенъ! Браво!

Директорътъ усмихнатъ позвъни.

— Заведи този ученикъ въ трети класъ при господинъ Василева — обърна се той къмъ разсилния.

Дѣдо Тодоръ почака, докато момчето бавно се възкачваше по широката каменна стълба къмъ втория етажъ.

— Желая ти сполука!

Лазаръ не можа да отвърне, защото разсилниятъ го бутна презъ една врата. Четиридесетъ чифта очи живо стрелнаха момчето, когато то се спрѣ предъ черната дъска.

— Новъ ученикъ!

За минута Лазаръ остана неподвиженъ. Стори му се сякашъ подътъ се заклати подъ краката му.

— Дошелъ ни е новъ другаръ! Какъ се казвашъ?

— Лазаръ Петруновъ.

— Седни тамъ, Лазаре, на четвъртия чинъ. Не, по назадъ, на последния! — усмихна се учителятъ, като видѣ Лазаровата глава да стърчи надъ другитѣ глави. Децата се заобръщаха съ любопитство. Какво голѣмо момче! Бузитѣ му издути, червени. Очитѣ му свѣтли, весели. А какви широки плещи има!